

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. T. T.**, zast. Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, se sídlem Starobrněnská 3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2007, č. j. 56 Az 346/2006 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 11. 2006, č. j. OAM-1220/LE-BE03-BE07-2006. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního

byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelkou uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatelky, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatelka s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatelky je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že závěr soudu, obdobně jako závěry žalovaného, že neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by snad mohla být vystavena pronásledování z důvodů předpokládaných jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, vychází z nesprávného právního hodnocení skutkového stavu. Stěžovatelka pochází z neprivilegovaných a nemajetných vrstev, zadlužila se a nyní je vystavena nebezpečí nelidského, ponižujícího či obdobně nepřijatelného zacházení ze strany věřitelů, přičemž zjevně před takovým ji není veřejná moc schopna a ochotna chránit. Je na místě na ni hledět jako na osobu, které hrozí reálné nebezpečí vážné újmy pro její sociální postavení a původ. Toto bylo správním orgánem, stejně jako krajským soudem, při jejich rozhodování zcela pominuto, včetně otázky, zda tento nedostatek ochrany žalobkyně ze strany veřejné moci v zemi původu není snad zapříčiněn rovněž právě jejím sociálním původem a v neposlední řadě i národností (když obyvatelstvo ve vlasti žalobkyně sestává z řady národnostních skupin a mnohé z nich jsou zřejmě více či méně diskriminovány). Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla v zemi původu v tíživé ekonomické situaci, těžko se živila, vypůjčila si peníze a nemohla je sama, ani její rodina, splácet, a proto se rozhodla odjet a někde pracovat a zlepšit si svůj život. O azyl nepožádala bezprostředně po příjezdu, ale až poté, co byla zadržena policií.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stejně jako krajský soud je toho názoru, že uváděné stěžovatelkou uváděné potíže jsou takového rázu, že nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Shodně s krajským soudem tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně, pokud žalobu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu.

Námítky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné, námítkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako s nedůvodnými ve svých dřívějších rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že námítky stran nesprávného právního posouzení skutkového stavu věci nemají nejen oporu ve spisu, ale jeví se bezpředmětné i s ohledem na to, že žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí; viz např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 4 Azs 300/2004, www.nssoud.cz, ze kterého mj. vyplývá, že *byla-li žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nemohou před soudem obstát námítky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.*

Jak bylo již shora poznamenáno, Nejvyšší správní soud je taktéž toho názoru, že důvody, které stěžovatelka od počátku řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděla, jsou svou povahou důvody ekonomického charakteru.

Irelevantností ekonomických důvodů pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v celé řadě svých rozhodnutí, za všechny odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, www.nssoud.cz.

Z uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námítky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil,

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O žádosti, resp. návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť odkladný účinek je dané kasační stížnosti přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu